

quod animum habuerit repetendi dictas expensas, cum non sit credibile, quod voluerit pater unum filium ditare cum magno detrimento aliorum. Navar., cap. 17, n. 163; Bonacina, *loco cit.*, n. 15, et ipso teste alii communiter. (56. Sic e contra, si pater dilapidaverit bona adventitia unius filii, alii fratres in divisione tenebuntur compensare, cum obligatio ex justitia transmittatur ad hæredes, et hæreditas, seu res transeat cum suo onere. L. Alienatio, ff. De contrahend. emptione, l. Pomponius, § Cum quis, ff. De acquir. poss., l. Via constituti, § Quicumque, ff. De servitut., l. Fiscus 6, ff. De jure fisci, Clementin. 1, De censibus, cum similibus; Emmanuel Sa, verb. Hæreditas, n. 45; Bonacina, *loc. cit.*, num. 13 in fine, et alii.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(57. Inter fratres potest esse communio tantum mensæ fructuumque bonorum patrimonialium, tum potest esse societas universalis. (58. Ex hoc autem solum, quod fratres concorditer vixerint, promiscue, ac pro indiviso bona possederint, vix habetur communio mensæ et fructuum bonorum patrimonialium. (59. Quinimo id procedit, etiamsi adsit pactum, ut omnia lucra et damna sint communia; quippe quia potest pactum hoc verificari in bonis tantummodo patrimonialibus, quorum respectu inter ipsos erat communio. Confer Rotam, in Romana seu Spoletana fideicommissi 1 Februarii 1734, § 7 et plur. sequent., cor. bon. mem. vicecom., et 4 Julii 1765, § 9 et duob. sequent., cor. illustriss. Figueroa.

SODOMIA.

Vide verb. LUXURIA, a n. 50 ad 63.

SOLEMNITATES PRO ALIENANDIS REBUS ECCLES.

Vide verb. ALIENATIO, art. 2

SOLEMNITATES CONTRACTUUM.

Vide verb. CONTRACTUS per tot.

SOLIDUS.

Vide verb. CATHEDRATICUM, n. 4, et verb. DONATIO, art. 1, n. 30.

SOLLICITATIO AD TURPIA.

ADDITIONES CASINENSES.

Ad tradita ab auctore, sub v. CONFESSARIUS, art. 7.

(65. Ad majorem illustrationem eorum, quæ a Lucio nostro circa materiam sollicitationis tradita sunt sub v. CONFESSARIUS, art. 7 per tot., lubet hic afferre constitutionem Benedicti XIV, incip. Sacramentum Pœnitentiæ cum declaratione super eadem constit. aliisque ad rem notandis, hoc sane pacto.

(66. « BENEDICTUS, episcopus, servus servorum Dei.

« Sacramentum Pœnitentiæ, quam secun-

(60. Societas vero universalis, per quam omnia tum industriæ, tum fortunæ lucra communicantur, vel requirit expressam conventionem, vel deducenda est ex necessariis actibus et argumentis, de quibus vide Rotam, in Romana hæreditatis super fidejussione 6 Maii 1751, § 5, coram eminentissimo Bussio. Adde etiam idem supremum tribunal in dict. Romana seu Spoletana fideicommissi 1 Februarii 1734, § 5 et 7, cor. bon. mem. vicecomit., et 4 Julii 1755, § 9, cor. illustriss. Figueroa.

(61. Num acquisitio proprio nomine facta ab uno ex fratribus excludat inter ipsos societatem universalem? Quæstionis est. (62. Obtinuit distinctio, quod si certo constet, et quidem vel expresse vel tacite, de societate universali, eam minime excludat mox dicta acquisitio, quia tunc proprio nomine acquirens, communi sociorum nomine acquisivisse videtur. (63. At si de societate universali, nec ex conventionem expressa, nec ex argumentis indubiis constet, præfata acquisitio iurget in ejus exclusionem. Michalor., De fratrib., part. II, cap. 17, n. 16 et sequent.; Constant., ad statut. Urb., annot. 21, n. 41; Rot., in Spoletana divisionis bonorum 5 Februarii 1745, § 12, et in Reinceten. communionis universalis 25 Junii 1747, § 6, utraque cor. bon. mem. vicecomite.

(64. Ex indole societatis universalis res communi periculo ita pereunt, ut unus alteri ex sociis non nisi de inexcusabili culpa, probatoque dolo teneatur. Rota, in Romana hæreditatis super fidejussione 5 Maii 1751, § 6, cor. eminentissimo Bussio.

dam post naufragium deperditæ gratiæ tabulam sancti Patres apte nuncuparunt. Nos licet immerentes ad universi Domini gregis curam superna dispositione vocati, omne studium et pastoralem sollicitudinem adhibere tenemur, ne, quod post amissam baptismi innocentiam datum est divina benignitate perfrugium, per dæmonum fraudem et hominum Dei beneficiis perverse utentium malitiam, naufragis ac miseris peccatoribus luctuosum evadat exitium: et quod in salutem et curationem animarum a Deo, qui dives est in misericordia, institutum est, execrabili scelestorum quorundam sacerdotum improbitate in earum perniciem, atque interitum vertatur.

§ 1. « Dudum quidem a fel. rec. Gregorio Papa XV, prædecessore nostro, per suas litteras in forma brevium sub datum Romæ apud S. Mariam Majorem die xxx Augusti 1622, Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quosennque sacerdotes audiendis confessionibus deputatos, ad turpia et inhonesta sollicitantes: et deinceps successivis temporibus ad eorum litterarum interpretationem ac declarationem plura subinde a congregatione vener. Fratrum Nostrorum S. R. E. cardinalium adversus hæreticam pravitatem generalium inquisitorum sub die xi mensis Februarii anno Domini 1661, prodierunt decreta, et a rec. mem. Alexandro Papa VII, pariter prædecessore nostro in congregatione generali Sanctæ Romanæ universalis Inquisitionis die 24 Septemb. 1675, coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate, et sanctorum Patrum doctrina alienas et dissonas propositiones, sexta videlicet, et septima, huc revocandæ, damnatæ et prohibita fuerunt. Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas, et decorem S. Ecclesiæ Dei retinendum interessit, ne aliqui sacerdotes pœnitentiæ sacramento nefarie abutentes pœnitentibus pro euratione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant; sed animo secum recolentes, se a Christo Domino præsidet et iudices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati ac dignitati muneris convenit, tam venerandum sacramentum administrent: motu proprio et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra præfatas litteras hujusmodi, ac omnia et singula decreta prædicta ad illarum interpretationem et declarationem emanata, Apostolica auctoritate tenore præsentium approbamus et confirmamus, illisque omnibus, et singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adijcimus: atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, et mandamus omnibus hæreticæ pravitatis inquisitoribus, et locorum ordinariis omnium regnorum, provinciarum, civitatum, dominiorum et locorum universi orbis Christiani in suis respective diocesisibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquireant et procedant contra omnes et singulos sacerdotes, tam sæculares quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectos, quorumcunque ordinum, institutorum, societatum et congregationum, et cujuscunque dignitatis et præminentia, et quovis privilegio et indulto munitis, qui aliquem pœnitentem, quæcunque personam illa sit, vel in actu sacramentalis confessionis, vel ante, vel immediate post confessionem, vel occasione, aut prætextu confessionis, vel extra occasionem confessionis in confessionali, sive in alio loco ad confessiones audiendas destinato aut electo cum simulatione audiendi ibidem confessionem, ad inhonesta et turpia sollicitare, vel provo-

FERRAR. VII.

care, sive verbis, sive signis, sive nutibus sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam tenaverint, aut cum eis illicitos et inhonestos sermones vel tractatus temerario ausu habuerint: et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repperint, in eos pro criminum qualitate et circumstantiis severe animadvertant per condignas pœnas juxta memoratam Gregorii prædecessoris nostri constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus: dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme et Ecclesiæ Dei injuriosum remaneat ob probationum defectum, impunitum, jam alias in præfata constitutione tributam procedendi cum testibus etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia et alia adminicula concurrant.

§ 2. « Meminerint præterea omnes et singuli sacerdotes ad confessiones audiendas constituti, teneri se ac obligari suos pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, sollicitatos, sedulo monere juxta obligationem denunciandi inquisitoribus, sive locorum ordinariis prædictis, personam, quæ sollicitationem commiserit, etiamsi sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertendam careat, aut sollicitatio inter confessarium et pœnitentem mutua fuerit, sive sollicitationi pœnitens consenserit, sive consensum minime præstiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluerit, aut sollicitatio a confessario, non pro seipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter confessarii, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denuntiationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant ac promittant.

§ 3. « Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, et Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios sacerdotes apud ecclesiasticos iudices falso sollicitationis insimulant: ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcunque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per seipsam innocentes confessarios imple calumniando, vel sceleste procurando, ut id ab aliis fiat, a quocunque sacerdote, quovis privilegio, auctoritate et dignitate munito, præterquam a Nobis, nostrisque successoribus, nisi in fine vitæ et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis et successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat.

§ 4. « Demum magnopere cupientes a sacerdotalis iudicii et sacri tribunalis san-